

Първа редакция:

Помръдна ли се – тъй боли!
Ще ги – ще станат къс по къс...
Как стяга... – Ах, на зло видял се
проклет и безобразен сън!

Последна редакция:

Повия ли се, тъй боли,
тъй стяга.....
..... – Ах, на зло видял се
злокобен и всегадшен сън!

Първа редакция:

А влязат – Помощ!... Господи
Що нощ! – И тия сънища?

Последна редакция:

Те влязат... Помощ!.....
..... Боже,

Първа редакция:

Все тая нощ! – все тоя сън.
И падам... Бездна!... Задух... вече –
това е – стаята ми, да...

Последна редакция:

И падам в зинала под мене
страхотна бездна: задух, шум...
Гъмжат чудовища, ужасни,
налитат майко!.....
..... Но къде съм?

Във всеки от тези три примера стилистичната работа на поета преследва по-точен израз на състоянието. Налице е стремежът на поета да се откъсне от конкретното преживяване и да го подчини на идеята за „нощта“, свързана с кошмара от безсилието и бездействието, с ужаса на самотата и неизпълнения дълг към родина и майка, с усещането за вериги и